

Sygn. akt I C 1038/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Ostrzeszowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Wierzba-Golicka
Protokolant:	Joanna Ogrodniczak

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2018r. w Ostrzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko I. J.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. na rzecz pozwanej I. J. kwotę 917,- (dziewięćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

/-/ Małgorzata Wierzba-Golicka

Sygn. akt I C 1038/17

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko I. J. domagając się zasądzenia od pozwanej na jego rzecz kwoty 3280,44 złotych wraz z odsetkami oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podniósł, iż z pozwaną łączyła go umowa pożyczki, a pozwana nie wykonała zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy. Ponadto wskazał, iż umowa dotyczyła pożyczki refinansującej, na podstawie, której przedmiot pożyczki nie został wydany pozwanej, a podmiotowi, który uprzednio udzielił pożyczki pozwanej.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa, wskazała że nie zawierała umowy pożyczki z powodem, ponadto podniosła, że pozwany nie wykazał, iż wykonał zobowiązanie wynikającej z umowy.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Strony łączyła umowa pożyczki (...) z dnia 10 marca 2017r. na podstawie, której powód zobowiązał się do udzielenia pozwanej pożyczki w kwocie 4103,03 złotych. Kwota pożyczki miała zostać w całości przekazana na konto spółki (...) spółka z o.o..

Dowód: umowa k. 48, wyciąg z rachunku bankowego k. 50-50v.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów. Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanej, jakoby nie zawierała umowy pożyczki z powodem. Z przedłożonego przez powoda wyciągu z rachunku bankowego wynika, iż pozwana zaakceptowała warunki umowy z dnia 10 marca 2017r.. Wykonany przelew powódka zatytułowała „opłata za refinansowanie: (...), nie sposób zatem, uznać, że jej wolą nie było zawarcie przedmiotowej pożyczki. Sąd nie uznał za udowodnione twierdzeń powoda, iż wykonał on zobowiązanie wynikające z umowy (...), to jest przekazał kwotę pożyczki na rzecz (...) spółka z o.o. lub ewentualnie pozwanej, powód nie przedłożył bowiem na tę okoliczność żadnych dowodów.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Istotą zobowiązania, wynikającego z umowy pożyczki, jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. Dotyczy to również zwrotu pożyczki, przy czym przedmiotem powrotnego przeniesienia własności nie muszą być te same pieniądze lub te same rzeczy zamienne, byle miały tę samą ilość i jakość. Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób. W wypadku pieniędzy wchodzi w grę wydanie gotówki, przelew bankowy, otwarcie kredytu na rachunku bankowym, itp.. Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, co oznacza, że obowiązkowi pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Dopóki przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, dopóty nie może powstać obciążający go obowiązek jego zwrotu.

Dysponentami postępowania dowodowego są strony, na nich spoczywa ciężar dowodu (art. 6 kc) i są one obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 zdanie pierwsze kpc). Oznacza to, że przedstawienie materiału pozwalającego na odtworzenie stanu faktycznego należy do stron, a niedostatki w dowodzeniu określonego faktu powodują dla strony, na której spoczywa ciężar dowodu, niekorzystne skutki prawne w postaci przegrania procesu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 09.01.2013r. w sprawie I ACa 738/12).

Powód powołał się na zawarcie przez pozwanego umowy pożyczki. Z przedłożonego wydruku umowy wynika, że jej przedmiotem było przeniesienie środków pieniężnych w kwocie 4103,03 złotych. W ocenie Sądu, powód nie wykazał, aby wyżej wymieniony przedmiot został wydany, to jest że kwotę 3.205,49 złotych wypłacono pozwanej, ani że – zgodnie z zapisem w pkt 2 umowy pożyczki (...), przelano ją na rachunek bankowy, należący do (...) spółka z o.o.. Skoro powód nie udowodnił, że jako pożyczkodawca przeniósł na własność pozwanej przedmiot pożyczki, brak podstaw do uznania, że po stronie pozwanej jako pożyczkobiorcy powstał obowiązek zwrotu przedmiotu świadczenia. Należy również podkreślić, że powódka, w piśmie z dnia 28 lutego 2018r. podniosła zarzut niewykazania wykonania przez powoda ciężącego na nim obowiązku wydania przedmiotu pożyczki. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w żaden sposób nie odniósł się do podniesionego zarzutu, ani też nie przedłożył dowodów na potwierdzenie przekazania kwoty pożyczki. Mając powyższe na względzie Sąd stwierdził, iż w stanie faktycznym ustalonym w niniejszej sprawie brak jest podstaw do stwierdzenia, że po stronie pozwanej powstał obowiązek zapłaty żądanej w pozwie kwoty, dlatego też orzeczono jak w pkt 1 wyroku.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 kpc mając na względzie wynik procesu. Powód jako strona przegrywająca zobowiązany jest do zwrotu pozwanej poniesionych przez niego kosztów procesu. Na koszty te składają się kwota 900,- złotych stanowiąca wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej ustalone na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz kwota 17,- złotych tytułem opłaty uiszczonej od dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo.

/-/ Małgorzata Wierzba-Golicka